

Lietuva,

kadaise paukštis, skraidantis padangėse džiaugėsi laisve. Susidūręs su lemtimi, jo laisvė buvo įkalinta narvelyje, kaip ir jo esybė. Net ir nebegalėdamas iškleisti savo sparnų, paukštis žinojo, jog Dievas jam suteikė brangiausią ir neišmainomą dovaną - laisvę skraidyti. Lietuva, tu jau 36 metus laisvai plasnoji, mes – tavo piliečiai išsivadavę iš grandinių, vėl galime garsiai išreikšti meilę Tau, su pasididžiavimu tarti, jog „mes esame lietuviai!“. Tačiau ar tikrai tokią matytume Tave dabar, jei mūsų tautos kartu nebūtų lydėję atsakomybė, įsipareigojimas ar bendruomeniškumas? Tikriausiai ne, tuo ir garsėja mūsų šalis Lietuva.

Daug kartų Tavęs netekę, mes nesustojome kovoti už Tavo nepriklausomybę. Į šią kovą mes nesiimame ginklų, sprogmenų ar kitų žmogiškumą naikinančių įrankių, mūsų pergalės paslaptis slypi vienybėje. Taip kaip mūsų himno autorius Vincas Kudirka rašo, jog stiprybės reikia semtis iš praeities, viduje mes jau esame įgavę gynimosi instinktą. Mūsų kraujyje teka didvyrių patriotizmas, gynęs ne sistemą, o savo orumą. Žvelgiant retrospektyviniu žvilgsniu atgal, pastebime, kad mūsų unikalus identiteto susiformavimas slypi kur kas giliau, už didžiųjų valdovų ir paprastų valstiečių, ginančių savo vertybes. Tikriausiai tinkama figūra tam pagrįsti yra kunigaikštis - Vytautas Didysis. Nagrinėjant jo įvaizdį suvokiame kunigaikštį Vytautą kaip genialų strategą ir stiprinantį valstybingumo sampratą Lietuvos apylinkėse. Sparčiai stiprėjanti valstybė Vytauto valdymo laikais pasiekė didžiausią kada nors turėtą plotą. Dėl diplomatinio žinių: nuolat vedantis derybas, siunčiantis ir priimantis pasiuntinius, rašydamas laiškus, LDK paveikslas buvo suformuotas, kaip vienos stipriausių to meto Europos valstybių. 1410 m. Vytauto vadovaujama Lietuvos kariuomenė kartu su Lenkijos pajėgomis pasiekė lemtingą pergalę Žalgirio mūšyje, kuri galutinai palaužė Kryžiuočių ordino galią ir užtikrino Lietuvos saugumą. Tai tik maža dalelė istorijos, kurią mūsų Lietuva slepia.

Mūsų protėviai kovojo už Tavo gamtos grožį, ten kiekvienas lietuvis atrasdavo paguodą, džiaugsmą ar netgi prieglobstį. Kiekvienas subtilus kvapas ar garsas pažadindavo žmogaus kūrybinę ugnį. Ne veltui yra tiek daug išlikę liaudies dainų, sakmių, mįslių ar eilėraščių, garbinančių Lietuvos gamtos kraštovaizdį. Turbūt ryškiausiai atskleidęs romantinį miško peizažą yra „Anykščių šilelio“ poemos XIX a. autorius katalikų dvasininkas, kalbininkas Antanas Baranauskas. Poemoje jausmingai perteikiamas miško likimas - kadaise sakralumo vieta laikytas šilelis dabar, carinės Rusijos laikotarpiu, yra nualintas ir eikvojamas tik savanaudiškiems tikslams. Miško turtais žmogus buvo aprūpintas viskuo: medumi, uogomis, grybais, vandeniu. Miškas žmogų gelbėjo ne tik buitiniomis reikmėmis, bet ir karo metais. Gamta lietuvių gynė nuo priešų, suteikdama pastogę, o svarbiausia - ramino ir guodė. Senovės Lietuvos girių vaizdų

potekstėje atspindi gimtojo krašto meilę, pasididžiavimas savo tėvyne, liaudies žmonėmis ir jų kūryba. Lietuvis be miško, tai tarsi žmogus be sielos.

Kovoje už laisvę mes turėjome aiškų tikslą - apginti tai, kokias vertybes puoselėjo mūsų senoliai ir tai, kas suteikdavo gamtinį grožį. Kiekvienas narsus kovotojas žengęs pasipriešinimo žingsnį, širdyje nešė viziją apie didingą Tavo praeitį ir viltį dėl ateities. Dabar, kaip niekad, svarbu išlikti vieningiems, dėl neramios geopolitinės situacijos. Blieka palinkėti Tavo gyventojams suprasti laisvės sampratą ne tik kaip subjektyvų dalyką, atnešantį naudą tik siaurai žmonių grupei, tai iškovota vertybę, kuri turi būti puoselėjama visų valstybės piliečių. Mylėkime savo šalį, kalbą ir tradicijas!

Su pagarba, Justė